

KRANJSKI ZVON

ŽUPNIJSKI LIST ZA KRANJ IN OKOLICO.

Izdaja: mestni župni urad v Kranju.

Izhaja zadnji teden v mesecu.

L. 1935. Št. 9.

Posamezna šte. 1 Din.

Za mladino

Pričenja se novo šolsko leto. Starši vpisujejo svoje otroke v razne šole, prihajajo nove skrbi za roditelje in mladino. Koliko truda in skrbi za stariše, učitelje pa tudi za mladino čaka v novem šolskem letu. Ali bo pa ta trud tudi rodil sadove? Danes radi tožimo čez sedanjo mladino, morda niso te tožbe neupravičene? Kolikokrat izprašujejo stariši danes, kam bi dali svojega sina ali hčer, da se tam popravi. Neredko toži kak mati: „Jaz ga ne morem več obvladati, doma ga ne moremo nadzirati; če bo doma, se bo izgubil; kam naj ga pošljemo“? Najbrže ne bo prazno tarnanje, da je danes mladina v splošnem slabša kakor je bila, da je nekam prezgodaj dozorela, da je lahkomišelna, da otroci več tako ne ubogajo, kakor včasih . . .

Kje so temu vzroki?

Današnje socialne in kulturne razmere v resnici kvarno vplivajo na vzgojo otrok.

Kolikokrat se starši sami pri najboljši volji ne morejo pečati dovolj z vzgojo svojih otrok. Oče in mati morata za delom bodisi v tovarno, v urad ali drugam, da moreta vzdrževati družino. Otroci so neredko prepuščeni drugim ali pa sami sebi. Otrok, brez stalnega nadzorstva in brez zadostnega vpliva staršev, bo težko ostal in postal dober. Kolikokrat se v Kranju in okolici lahko opazi dijake in osnovno šolsko mladino, kako se potikajo okrog, se kopljejo brez nadzorstva, blodijo po polju in mestu, oprezujejo po vrtovih in delajo škodo. Vse to so slike pomankljive vzgoje! Če se otrok že v zgodnji mladosti nauči nekakega vagabundskega življenja, ne bo nikdar nič kaj prida iz njega.

V Kranju bi bilo nujno potrebno dnevno zavetišče za mladino, kjer bi otroci bili preko dneva, ko staršev ni doma. V dnevnem zavetišču bi morali dobiti otroci opoldan hrano, tam bi bilo stalno nadzorstvo, učilnica, kjer bi se pripravljali na šolo, igrišče, kjer bi se mladina igrala pod vestnim nadzorstvom. Delavci in vsi, ki ne morejo imeti svojih otrok pod lastnim nadzorstvom, bi čez dan tja dali svoje otroke, ki bi bili tako obvarovani pred slabimi vplivi ulice, slabe družbe in pohujšanja.

Vincencijeva družba v Trziču ima tako dnevno zavetišče, kjer je do 100 otrok v varstvu šolskih sester. Zjutraj starši pripeljejo svojo deco v zavetišče, popol-

dan pa, ko odhajajo iz tovarne, pridejo po otroke, ali pa otroci sami gredo ob določeni uri domov. Moderno socialno življenje nujno zahteva taka dnevna zavetišča, tudi v Kranju je krvavo potrebno.

V Trziču prispeva tovarna Glanzmann in Gassner za vse otroke svojih delavcev toliko, da ima vsak otrok opoldan v zavetišču kosilo, poleg tega pa ista tovarna še podpira zavod, da more vzdrževati sestre in ves obrat. To je v resnici lepo socialno delo! Ali bi ne bilo kaj takega mogoče tudi v Kranju? Vincencijeva družba v Kranju bi prav rada priredila tako dnevno zavetišče, če bi jo zadostno podpirali merodajni faktorji: podjetniki in občina.

Tudi za srednješolsko mladino je potrebno nadzorstvo, da ne zahaja v slabo družbo in ne pohaja po raznih kotih in prireditvah, kjer bi pač ne smela biti. Prvo pri vzgoji mladine je pač to, da se odstranijo vsi slabi vplivi, ki bi mogli kvarno vplivati na mlado dušo. Večkrat opazujem v mestu in okolici dijake in dijakinje, ki cele dneve posvete „športu“ in drugim igram, pohajkujejo okrog, da se mora človek čuditi, kdaj se ta mladina sploh še kaj uči. Koncem leta pa letajo starši okrog profesorjev in moledujejo za rede in zatrjujejo, „kako priden je njih sinček“, ki je imel le smolo v šoli itd.

Če se mlad človek ne nauči resnega dela, ne bo nikdar kaj prida iz njega. Starši in gospodinje morajo pač skrbeti, da se mladina resno uči, da šole ne smatra kot neke igre, ki jo igraš ali ne, kakor se ti zljubi. Res so potrebne za mladino tudi igre, razvedrilo in počitnice, toda resno delo mora biti prvo. Šola ne sme biti samo nekako neprijetno prekinjenje počitnic, iger in zabave!

Od resnega študija gotovo odvrta pretiran šport. Danes je to moda! Saj je prav v gotovi meri, toda zdi se, da je športa danes med šolsko mladino preveč in se po pravici neredko pritožujejo vzgojitelji da so njih gojenci zaostali v učenju radi športa. Kako se bo učil, če kar iz šole leti na športni prostor, če med učenjem in med poukom sanjari o golih in rekordih? Poleg tega pa še te sirove igre, ki jih neredko opazuje naša mladina pri raznih športnih prireditvah . . . ! Te gotovo ne vplivajo blažilno na mlade duše! Vsekakor je dolžnost vseh vzgojnih faktorjev, da varujejo našo mla-

dino pred pretiranim športom, ki ovira študij ter telesno in duševno kvari mladino.

Kadar se med mladino pojavijo v večji meri kake nerednosti ali celo zločini, takrat se kaj radi izprašujemo, kako je moglo do tega priti! Toda takrat je to že prepozno. Prej je treba paziti in odstraniti vse, kar kvarno vpliva na moralno vzgojo mladine. Tudi v Kranju je več takih prilik, ki nič kaj blažljivo ne vplivajo na našo mladino. Naj omenim le par stvari!

Tik pred gimnazijo in po celem mestu se neredko razobešajo razni plakati, ki vabijo v kino k predstavam. Na teh plakatih sem neredko opazil slike in napise, ki absolutno morajo kvarno vplivati na mladega človeka, da kar požira take napise. Že napis: za mladino neprimerno, je tak, da le draži radovednost! Dovolil bi si opozoriti naše kinopodjetnike, da so v vesti dolžni skrbeti, da ne pride na njih letake in še manj pa v njih predstave nič takega, kar žali moralo in sramežljivost. Merodajni faktorji morajo pa tudi poskrbeti za to, da se ne žali javna morala. Že leta in leta gledamo to neokusnost, ko v sredi mesta za Narodnim domom ob lepem vremenu igrajo razne igre odrasli v kopalnih hlačkah in to celo ženske!! Tega ni menda na celem svetu! Pojdite v Italijo, ali na francosko rivijero, nikjer ne dovoljujejo, da bi kopalci hodili po mestu v kopalnih kostumih. To je drugod samo posebi umevno in če se kdo v tem oziru pregreši, ga policija kaznuje. Pri nas pa ni niti kopališča kje v bližini, kar sredi mesta, na javnem trgu, tik pred gimnazijo, se vrše igre v kopalnih oblekah! Kakor sem že od več strani slišal, se naša mladina za te igre zelo, zelo zanima, pa ne toliko radi iger samih Proti taki kršitvi javne morale in javne dostojnosti moram kot župnik ugovarjati in obžalovati, da naša npravstvena policija to pusti!

Ena največjih kug za mladino je slabo čtivo. Tudi tega nam v Kranju ne manjka! Pred par meseci je nekdo prinesel pokazat brošuro, ki jo je konfisciral — mladim dekletom. Kar zgrosil sem se, ko sem pogledal v knjigo! Hrvaški judje izdajajo razne pikantne brošure in te se kolportirajo po naši domovini kot „znanstvene“ knjige, ki so jih spisali „zdravniki“. Te knjige so prava pohujševalnica, ki naravnost uči, kako je treba vršiti spolne ekscese, da ne pride do kakih neljubih posledic. Naša dijaška in druga mladina dobi take knjige v roke, pa tudi knjige, ki so od Cerkve imenoma prepovedane, ker naravnost razširjajo krivo vero in nemoralno.

Starši in vzgojitelji so dolžni skrbeti za to, da mladina ne dobi v roke kvarnih knjig.

Šolske oblasti naj pregledajo vse knjižnice, ki se jih poslužuje dijaštvo, če morda nimajo kaj takega kar nasprotuje veri in morali! Če ni dovolj jamstva za to, da mladina res dobi le solidno čtivo v dotični knjižnici, naj se strogo prepove izposojevati si tam knjige.

Kopanje naše mladine je tudi v Kranju zelo delikatna stvar. Na to zadevo sem že večkrat opozarjal, pa se zdi, da starši še vedno dovoljujejo, da se mladina kar mešano koplje po raznih bregovih in grmovih! Iz

moralnega in vzgojnega stališča je za Kranj vsekakor potrebno, da se kaj kmalu napravi ceneno ljudsko kopališče, kjer se bo mladina kopala pod javnim nadzorstvom. Način izpeljave tega spada pač v okvir občinskega gospodarstva, o tem naš list ne bo debatiral. Mislim pa, da ga ni v Kranju človeka, ki bi mogel trditi, da je kopališče nepotrebno iz sanitarnih in morda tudi iz tujsko-prometnih ozirov, pa če bi vsi ti oziri ne bili dovolj tehtni, je moralni ozir vsekakor tako močan, da se mi zdi, da je nujno potrebno, da dobimo javno, ceneno ljudsko kopališče, kjer bi se mladina tudi brez vstopnine mogla kopati, da se ne bo potikala po raznih kotih, kjer je nihče ne nadzira.

Ena izmed temeljnih zahtev vsake resne vzgoje pa je: zatajevanje, oziroma navajanje mladine k premagovanju. Moderna vzgoja je vse preveč mehkužna! Naše matere v tem oziru mnogo greše! Že malemu otroku se vse rado dovoljuje v obleki, jedi in pri igračih. Naše matere, ne vse, a mnoge, preveč razvajajo svoje ljubljence in tako se zgodi, da se v najboljših družinah mladina ne zna ničesar odreči, da išče vse preveč le užitkov in ugodja pa se tako potem ne more ustavljati svojim strastem in poželjenju . . . O tem bi se dale napisati cele knjige! Tu le na kratko opozorim na to! Nikdar ne boste svojih otrok kaj pridra vzgojili, če jih od mladega ne boste navajali k odpovedi, k zatajevanju!

Na eno bi sedaj v jeseni opozoril! Naša mladina krade sadje po vrtovih kakor srake! Koliko škode napravi pri tem tudi na drevju! Saj danes v Kranju in v okolici skoro več ne smeš saditi sadnega drevja, ker ga sadiš le za to, da ti ga polomijo in okradejo! Mislim, da bi bilo prav, če bi sedaj v jeseni po vseh naših šolah mladini predavali o tem, da je tudi tatvina sadja greh. Morda bi bilo prav, če bi vse šole naprosile našega najboljšega strokovnjaka v tem oziru g. ravnatelja Žirovnika, da bi po vseh šolah napravil nekaj tozadevnih predavanj. On zna tako nazorno in lepo predavati, da bi ga mladina z užitkom poslušala, ter bi vsaj nekaj zaleгло! Od tatvine sadja po vrtovih preide mladina k tatvini po „štantih“ in trgovinah; lansko smo leto slišali, kako se je vršilo to po Kranju kar en gros.

In končno, kar je glavno, naj povdarjam še versko vzgojo! Kaj pomaga vse pridigovanje, če pa ni jedra morale: strahu božjega in milosti! Otroci mora vedeti, da je to in ono greh, da žali Boga, da je to in ono nemoralno, nedovoljeno ker je od Boga prepovedano in da se je treba iz ljubezni do Boga temu in onemu odreči. Če ni ozira do Boga, če ni strahu božjega, vsi drugi motivi odpadejo! Treba je pa tudi molitve in zakramentov! Vsa vzgoja brez božje pomoči, brez božje milosti, je prazna! Človek je slab, k hudemu nagnjen, tudi otrok! Treba mu je božje pomoči, da premaguje svoje strasti! In to pomoč dobi pri molitvi in sv. zakramentih! Zato, starši, ki vam je na tem, da dobro vzgojite svojo mladino: učite jo moliti, učite jo Boga ljubiti, vodite jo k božjemu Učeniku, k obhajilni mizi vsaj vsak mesec, pa tudi sami jo s svojim vzgledom

vodite k najboljšemu vzgojitelju, pa se vam ne bo nikdar vaša vzgoja ponesrečila!

Župnija Kranj

Oznanilo za september

1. XII. ned. po bink. prva nedelja, ob 6. sv. maša pred izpostavljenim Najsvetejšim, mesečno sv. obhajilo za moške. Pop. ura molitve po novih knjižicah.
6. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. maša pred izpostavljenim sv. R. T. — Rojstni dan Nj. Vel. kralja Petra II. ob 9. slovesna sv. maša z zahvalno pesmijo.
8. XIII. ned. po bink. praznik Marijinega rojstva, služba božja po navadi, pop. ob pol treh pete litanije M. B. — Shod za žensko Mar. družbo.
12. Ime Marijino, pop. odpustek ta dan in v vsej osmini, pogoji: spoved, sv. obhajilo, navzočnost pri sv. maši, molitev v papežev namen. Ta pop. odpustek se more darovati tudi za duše v vicah.
15. XIV. ned. po bink., služba božja po navadi.
17. Rane sv. Frančiška Ser., po 6. sv. maši vesoljna odveza za III. red.
18. Kvaterna sredo, pritriganje pri jedi, mesna jedila se morejo uživati.
20. Kvaterni petek, strogi post.
21. Kvaterna sobota, pritriganje pri jedi, mesna jedila se smejo uživati.
22. XV. ned. po bink., služba božja po navadi.
29. XVI. ned. po bink., praznik sv. Mihaela, služba božja po navadi.

Župnija Šmartin pri Kranju

Oznanila za september.

1. septembra, 12. ned. po bink., božja služba ob 6. in 9. v župni cerkvi, ob 9. pri Sv. Tomažu v Zg. Bitnju.
5. september, zvečer ob 1/2 7. molitvena ura pred prvim petkom.
6. septembra, ob 1/2 6. sv. maša pri altarju Srca Jezusovega z blagoslovom. Ob 8. zahvalna služba božja za rojstni dan Kralja Petra II.
8. septembra, 13. ned. po bink., rojstvo Marije Device. Služba božja zjutraj po navadi in ob 9. z blagoslovom.
15. septembra, 14. ned. po bink., spomin sedmero žalosti Matere Božje. Zjutraj in ob 9. služba božja v župni cerkvi po navadi. Pri Sv. Joštu romarski shod, bo služba ob 6. in 9. uri. Popoldan ob 2. pridiga in procesija Bratovščine žalostne Matere božje. Ta dan popolni odpustki za tiste, ki sprejmejo sv. zakramente in obiščejo kapelico Žalostne Matere Božje na sv. stopnicah, kakor na Porcijunkulo.
21. septembra, sv. Matevž evangelist, sv. maša v Drulovki za sosesko.
22. septembra, 15. ned. po bink. kvaterna ned., služba božja po navadi v župni cerkvi. Popoldan ob 2. litanije in križev pot ter molitve za mrtve.
29. septembra, 16. ned. po bink. sv. Mihael nadangel, služba božja ob 6. in 9. v farni cerkvi, ob 9. v Drulovki.

Poročeni:

4. avg. Bajt Franc, tov. del. iz Nove Oselice in Burnik Marija, tov. del. iz Žirov.
11. avg. Arh Ivan, krojaški pomočnik iz Leskovca pri Krškem in Demšar Alojzija iz Bukovšice.
18. avg. Česenj Franc, tov. del. iz Dobrave pri Jesenicah in Arh Karolina iz Ribnega.
25. avg. Gradišar Vincenc, kovač iz Bučke in Jozefa Žibert iz Šmarjete pri Novem mestu.
25. avg. Žun Franc, tov. del. iz Moš pri Smledniku in Ana Eržen tov. del. iz Sred. Bitnja.

Umrli:

1. Lovrenc Zupanc, hišar v Stražišču, oženjen, star 67 let. Umrli 31. julija.

Razno

Izlet cerkvenega pevskega zbora se je letos vršil dne 11. avgusta. Ogledali smo si Cerkniško jezero in ložko dolino z gradom Snežnik.

Nabirka za Hrastnik. V nedeljo, dne 11. avgusta je v Kranju pri vseh dopoldanskih službah božjih g. Žalar, kaplan iz Hrastnika cerkvene govore, v katerih je popisal versko stanje delavske naselbine v Hrastniku. Med službo božjo sta pobirala za novo cerkev v Hrastniku dva rudarja v svojih uniformah. Darovanje za hrastniško cerkev je prineslo: Din 13.617 v gotovini, 5 prstanov, 2 križca, 3 zlate verižice, 1 zlata ura, 1 cekin. G. Žalar se vsem župljanom iskreno zahvaljuje za izredno obilne darove. Lepo je, da ste se kranjski župljani tako sijajno odzvali prošnji za pomoč pri zidavi nove cerkve v Hrastniku; želeli bi bilo, da bi s tako vnemo podpirali tudi svojo župno cerkev, ki ima še ca 120.000 Din dolga za popravila!

Red v cerkvi. Pred nekaj tedni sem prosil ženske, ki so stale med moškimi v ozkem hodniku pri zakristiji, naj gredo v cerkev ali v kapelo. V cerkvi in v kapeli je bilo še polno prostora, pa so se drenjale med moškimi v tem hodniku! Nekaj jih je ubogalo, par jih je pa ostentativno zapustilo cerkev. Ena je celo glasno zaklicala, da sedaj nikdar več ne pride v cerkev. Pri-pominjam, da sem jih prav lepo prosil, naj gredo na žensko stran in v cerkev ali v kapelo in naj ne stoje med moškimi na tem tesnem prostoru, pa ni nič pomagalo. Ženske so moške že skoro izrinile iz naše cerkve in nekatere hočejo z vso silo jemati moškim še ono malo prostora, dasi ga imajo na ženski strani odveč. Take brezobzirnosti in netaknosti župnik ne sme trpeti v cerkvi. Približno v istem času sem v nedeljo pozval vse, naj se ne drenjajo pri vratih, kjer je taka gneča, da ljudje ne morejo v cerkev, dasi je spredaj v cerkvi še polno prostora. Z ozirom na to sem prejel sledeče pismo: „Prosimo, da nas ne izganjate pri službi božji pred altar. Me prihajamo pravočasno, da si dobimo svoj priljubljeni prostor. Tiste, ki ostanejo pred cerkvijo, imajo lahko polovico prazne cerkve, pa ne bodo šle naprej. Pridejo zadnje in ko je zadnji blagoslov, pa odidejo. Ako ne morete prepričati, da bi „le-nuharice“ ostajale zunaj cerkve, pa nastavite reditelja.

ki bo napravil po sredi cerkve prostor, da bodo mogle v cerkev, da jih bo malo sram, ko jih bo vse videlo, da zamujajo. V Ameriki zapro takoj cerkev, ko se prične sv. maša in ne more nihče v cerkev, kdor pride prepozno. Pa še v Kranju tako naredite, da ne bodo vso mašo pokale vrata . . . Saj imajo vse prireditve reditelje, pa naj jih ima tudi služba božja. * To pismo ima nekaj prav praktičnih nasvetov. Vendar pa mislim, da bi se mogel napraviti red brez reditelja tako, da bi vsak, ki pride v cerkev, šel kolikor mogoče naprej in bi zadaj ostajalo prazno za one, ki pridejo kasneje. Če se pa vsak ustavi le pri vratih, je tam res taka gneča, da ni mogoče v cerkev. Prosim torej vseprav lepo, da ne ostajate pri cerkvenih vratih, ampak greste stati spredaj. V Ameriki vem, da so se pogosto tamkajšnji duhovniki jezili nad „Kranjci“, ki so edini med vsemi narodi postajali pri cerkvenih vratih ali celo zunaj cerkve.

Vseh žensk pa, ki ostajajo pri cerkvenih vratih, ne smemo obsojati. Nekatere namreč res ne zdrže v cerkvi, ker jim prihaja slabo. Te so upravičene, da ostanejo pri cerkvenih vratih. Res je pa to, da je teh najmanj med njimi in da bi večina onih, ki stoje zunaj, lahko šla v cerkev, ko bi hotele . . . Onim ženam, katerim v cerkvi prihaja slabo, bi svetoval, da hodijo v cerkev na oratorij nad zakristijo, kjer je za kakih 10 oseb še prostora, lahko pa ostajajo tudi zunaj pri vratih.

Z novim šolskim letom se zopet prične šolska sv. maša ob 9. uri. Lepo prosim vse, da nihče ne prihaja v cerkevne klopi med šolsko sv. mašo, ker so vse klopi pri tej maši rezervirane za šolsko mladino. Prosim pa tudi, da pri tej maši ne postajate ne pod korom in ne v sredi cerkve, da je mogoč pregled čez vso mladino radi nadzorstva.

Duh. svetnik Fr. Pokorn:

Kranjski župniki

59.) Anton Pad. Mežnarec, sprva 9 mesecev administrator kot tamošnji kaplan, nato pa mestni župnik in dekan, duhovni svetnik, od svoje cerkvene umestitve dne 9. dec. 1874. do svoje smrti vsled sladkorne bolezni dne 11. junija 1900. Doma je bil pri „Resmanu“ hšt. 2. na Selu v lepi brezniški župniji, kjer se je narodil zemljaku Janezu in njegovi ženi Mimi Jeglič dne 13. junija 1833. v god svojega patrona, kakor je bil tudi pokopan čez 67 let na svojega godu dan. Po dovršenih ljudskih in gimnazijskih študijah si je izbral duhovniški stan za svoj bodoč poklic. — V mašnika posvečen je bil dne 22. julija 1856. Po svoji slovesni novi maši je sprva prišel na šenturško goro nad Cerkljami v pomoč k svojemu ujcu Ant. Jegliču, odkoder se preseli za mestnega kaplana v Kranj dne 19. aprila 1857. Tukaj je služboval kot kaplan 17 let do 1. aprila 1874., ko mu je škof poveril oskrbnitvo mestne kranjske župnije, pa tudi dekanije, kar je vestno izvrševal do časa, ko je bil nameščen župnikom in dekanom.

Mežnarec je bil na pol Kranjec. Njegov oče se je priženil iz Kranja na Selo v brezniško župnijo. Bil je srednje čokate postave, črnih bistrih oči, pa okroglastega obraza in plešaste glave. Mož je bi goreč in nemorno delaven v svojem vzvišenem poklicu. Kranjsko župnijo je povzdignil v vsakem oziru. Bil kmetovalec in velik prijatelj živinoreje. Vsak pondeljek si ga videl sprehajati se po živinskem trgu in se pogovarjati s kmeti o živinorejskih zadevah, zato je bil splošno priljubljen in spoštovan. Bil je vesel družabnik, dober voditelj mladih duhovnikov. Pri njem je vladal strog red. Pod njim je morala dekanijska duhovščina še nositi matrika k pregledu in podpisu. Vsakogar je sprejel ljubeznivo in pogostil, zato je imel vedno dovolj obiskovalcev. — Mežnarec je tudi ljubil lepoto hiše božje. Tako lepih cerkev, kakor jih Kranj ima sedaj, ni imel še nikdar poprej. Kdo ve, koliko tisočakov je porabil, samo v čast božjo. Pa tudi koliko skrbi je moral imeti, da je vse tako okusno in pravilno popravil in si stem nabral v tem dolgem času 43 letnega službovanja v vinogradu Gospodovem, obilno zaslužnja samo v Kranju za večnost.

Vsa prenovljena rožnivenška cerkev, katero je knezoškof dr. Jakob Missia posvetil na rožnivenško nedeljo 1892.*), nam priča s svojo notranjščino, kolika je bila njegova gorečnost za povzdigo časti preblazene D. M., kraljice sv. rožnega venca. —

Cerkev sv. Fabijana in Sebastijana v Pungartu, ki se je l. 1877. popolnoma prenovila s pomočjo dobrotnika vpokojenega župnika Tomaža Sežun z darom 4000 gld. in leta 1881. je okrasil po stenah s slikami iz življenja sv. Roka slikar Bradaška Matija iz Kranja, nam kaže veliko vnemo pokojnega Mežnarca za čast božjo in lepoto hiše božje.

Cerkev sv. Jožefa na Hujah more pričati o skrbi Mežnarčevi, kako je 1882. zedinil kapelico Marijinega zaročenja s cerkvijo, ki je bila poprej zapuščena poleg cerkve.

Zvonovi na Primskovem pri cerkvi Marijinega vnebozvetja, veliki 1877. in srednji 1893. nam tudi oznanjata, kakor tudi v novejšem času lepo prenovljena cerkev, kako gorečo skrb je imel pokojni dekan Mežnarec za dobrobit svojih cerkvâ. Isto nam svedočijo l. 1892. prenovljeni altariji na Rupih v cerkvi sv. Marije Magdalene.

Posebno skrb in pozornost pa je obrnil pokojni dekan Mežnarec na mestno župno cerkev, katero je dal popolnoma prenoviti l. 1892**) in jo slovesno posvetil dne 9. oktobra knezoškof dr. Jakob Missia i. l. Vsa njena oprava je gotiški zidavi primerna: krase jo lepi altariji, dičijo visoka barvana okna, zaljšajo stenske slike, ki sicer delajo očesu težo s svojo preobloženostjo, a vendar je v smislu gotike. Lahko rečemo, da tako lepa ni bila nikdar, tudi takrat ne, ko je bila nova. Koliko tisočakov je v tem delu skritih, to zna le pokojni dekan sam in pa Bog.

*) Lavtižar, I. Kranj.

**) Lavtižar I. c.